

ZERK

1 *The Texas Chain Saw Massacre* (VS, 1974)

Mijn hart is een kettingzaag.

Dit had de openingszin van Robs nieuwe roman moeten worden, maar hij schudde geërgerd zijn hoofd. Hij las hem hardop, hij probeerde verschillende intonaties, maar het kwam steeds op hetzelfde neer: te geforceerd, te gewild poëtisch, niet grimmig genoeg. Niet iets waarmee je nog indruk maakt op zelfverklaarde boekrecensenten wier filmpjes op TikTok en Instagram meer bekeken worden dan de boeken die ze in de schijnwerpers zetten. Integendeel, die ene zin leek wel een citaat dat hij uit een of andere obscure horrorfilm uit de jaren tachtig had gepikt, en misschien was het dat ook. Zijn aantekenboekje stond er immers vol van. Hij moest iets origineels bedenken. Iets sinisters, iets wat zich meteen in al je vezels haakt, waardoor je weet dat je een bijzonder boek in handen hebt, maar het kwam niet. En zo eindigde een avond naar dat dode scherm staren alweer met een teleurstelling. Een blanco Worddocument, als om zijn onkunde te bevestigen. Eindeloos wit. De flikkerende cursor treiterde hem. De leegte slokte hem op en beet alle hoop op een bestseller uit hem weg.

Zijn vorige en enige roman dateerde al van drie jaar geleden. In hedendaagse termen was je dan al goed op weg om compleet irrelevant te worden. Rob beseftte dat als geen ander.

Zijn uitgever hoefde niet te vertellen dat je status als auteur in een vingerknip verdwenen was, ook al had je er tien jaar lang aan gewerkt om die te krijgen. Nee, ze hoefde het hem niet te vertellen, maar ze deed het toch, elke keer opnieuw wanneer ze hem opbelde om te peilen naar de voortgang van zijn manuscript. ‘Ik ben ermee bezig’, loog hij telkens.

Echt liegen was het natuurlijk ook weer niet, want in zijn hoofd was hij er inderdaad mee bezig. Hij piekerde er voortdurend over. Als hem iets te binnen schoot, hoe ruw de gedachte ook was, dan schreef hij het op. Zijn verbeelding draaide zelfs ’s nachts overuren, met nare nachtmerries tot gevolg. En ook die schreef hij op in zijn aantekenboekje, naast de pulpfilm-citaten. Hoe veelbelovend ze ook waren, ze resulteerden jammer genoeg nooit in woorden, in zinnen. Het was een wonder dat hij zijn eerste boek überhaupt had afgewerkt. Als hij daarop terugblikte, leek dat boek wel door iemand anders geschreven te zijn. Zeker niet door een dertigjarige, in het slop geraakte auteur die zelfs door zijn eigen vriendin niet serieus genomen werd.

Met het voorschot voor zijn volgende boek had hij zes maanden de huur voor zijn appartement in Santa Cruz vooruit kunnen betalen. Voor een buitenlandse schrijver die het in de States wilde maken, was het een droom om in Californië te wonen. Ver genoeg van de befaamde *boardwalk* met zijn feeëriek carousel, ratelende achtbaan en massa’s dagjestoeristen die in het themapark zwermde, maar dicht genoeg bij de zee. Om de een of andere reden had water altijd al een kalmerend effect op hem gehad. Of om preciezer te zijn: de branding. Het sterven van de golven op het strand. Samen met het water spoelden zijn gedachten, zijn angsten en zijn twijfels weg en daarom maakte hij regelmatig strandwandelingen. De laatste

weken deed hij dat meer dan ooit. Hij woonde hier nu tien maanden.

Maar de zee was niet de hoofdreden voor zijn verblijf in Santa Cruz. Toen zijn uitgever erin geslaagd was om de Amerikaanse rechten van zijn debuut te verkopen en zijn boek al dan niet toevallig in de juiste handen terechtgekomen was, had een kleine filmstudio uit Los Angeles zijn oog op hem laten vallen. Serpent Cinema, zo heette het bedrijfje, dat door een zekere Suzy Sequoia gerund werd. Suzy Sequoia zag er niet half zo exotisch uit als haar naam deed vermoeden, maar leek haar vak te verstaan. Het kwam erop neer dat ze naar frisse, originele scenario's zocht voor een streamingplatform dat met dalende kijkcijfers te kampen had. 'And that's where you come into play', had ze hem tijdens een intercontinentaal videogesprek toevertrouwd. Kortom, Rob had de gok gewaagd, was de oceaan overgevlogen en had zich tijdelijk – misschien definitief? – in Santa Cruz gevestigd.

Daar was de droom al snel op een desillusie uitgedraaid. De kijkcijfers bleven dalen, de scenario's die Rob schreef werden niet eens verfilmd maar gelukkig wel betaald, en bovendien verdween Suzy Sequoia na een tijdje van de aardbol. Het gevolg was dat Rob van de ene dag op de andere geen opdrachten meer kreeg. Achteraf bekeken was het natuurlijk allemaal te mooi om waar te zijn. Zonder back-upplan naar de States verhuizen om daar scenario's te gaan schrijven voor een onbekende filmstudio met aan het roer een postmoderne hippie, hoe naïef kon je zijn? Je zou bijna zeggen dat hij deze ontzuivering verdiend had.

Nu moest hij dringend een oplossing vinden voor deze impasse, anders hield zijn buitenlandse avontuur op nog voor het goed en wel begonnen was. Met al zijn beruchte seriemoor-

denaars was Californië nochtans de ideale locatie om aan een bloedstollende thriller te werken. Daar was hij rotsvast van overtuigd. De verhalen lagen er voor het oprapen. Genoeg voorbeelden om zijn antagonist naar te modeleren.

Net op het moment dat Rob een nieuwe openingszin wilde typen, ging de deur van zijn appartement open. Dat kon maar één iemand zijn. Nog voor hij op kon kijken, hoorde hij Ruths stem.

‘Luister, ik heb een idee’, zei ze.

Ze klonk buiten adem, alsof ze gerend had, maar hij vermoedde dat het eerder te maken had met de opwinding over datgene wat ze wilde vertellen. Hij zette zijn kop koffie op tafel. Hij draaide zijn bureaustoel en keek haar aan zonder iets te zeggen. Haar gezicht was bepareld met zweet. Zelfs haar armen, die onder haar mouwloze T-shirt uit staken, glansden. Het oude gebouw waar ze in woonden was slecht geïsoleerd en kreunde onder de hitte. Zelfs de oceaانبries kon niet op tegen wat een moordende zomer leek te gaan worden.

Rob beseftte dat ze opzettelijk niets meer zei om de spanning op te voeren, dus vroeg hij: ‘Een idee voor een boek?’

Ze schaterde het uit. Met haar handen in haar heupen leunde ze voorover en bijna leek ze haar evenwicht te verliezen. Een overdreven reactie, vond hij. Maar dan merkte hij dat ze nerveus was. Of dat ze het moment op zijn minst nog wat uitstelde, op zoek naar moed om datgene te vertellen waarvoor ze zijn appartement was komen binnenstormen.

‘Nee, voor je financiële problemen.’

Rob slikte. Zonder dat hij het had zien aankomen was de ongedwongen stemming tussen hen omgeslagen in bittere ernst. Gedurende een ogenblik wendde hij zijn blik af en tuurde uit het raam naar buiten. Aan de overkant van de straat

was een werkmans een waaierpalm te snoeien. Hij hing hoog in de top te bengelen en zette er behendig zijn schaar in. Dode bladeren dwarrelden door de ijle lucht naar beneden. Hij wist niet hoe hij moest reageren. Uit haar mond klonk zijn toestand plots zo tastbaar, zo onvermijdelijk en voor het eerst sinds zijn komst naar de States voelde hij zich een mislukkeling.

‘Misschien...’

‘Misschien wat?’ Hij snauwde harder dan hij wilde.

‘Ik dacht, nu ja, we kennen elkaar al enkele maanden en we hebben een fijne tijd samen, toch?’

Ze wreef de toppen van haar pink en duim over elkaar, iets wat hij haar vaker had zien doen wanneer ze zenuwachtig was. Sommige meisjes vielen stil, andere stotterden, nog andere begonnen onbedaarlijk te giechelen, maar zij deed dat ontwapenende ding met haar vingers.

‘Je wilt duidelijk in Santa Cruz blijven en het is hier inderdaad prettig wonen, ondanks alle gebreken aan dit gebouw. Om van die bemoeizieke huisbaas Uspensky nog maar te zwijgen, maar uiteindelijk is het overal wel wat. Ik weet dat we twee totaal verschillende personen zijn, maar dat maakt het net boeiend, nietwaar? We hebben leuke gesprekken en... ach, ik ratel maar door. Waar het op neerkomt, is...’ Ze hapte naar adem en toen kwam er niets meer.

‘Ruth, wat wil je nu eigenlijk zeggen?’

In de verte weerklonk het gekrijs van bekvechtende zee-meuwen.

Ruth probeerde te glimlachen. ‘Misschien is het tijd voor de volgende stap.’

‘De volgende...’

‘Wat zou je ervan denken om bij mij in te trekken?’

Hier was Rob niet op voorbereid. Weer keek hij uit het

raam, speurend naar de man in de waaierpalm, maar die had de klus al geklaard en was uit zijn blikveld verdwenen.

Ruth en hij hadden elkaar ontmoet in de eerste week na zijn verhuizing. Hij had op het platte dak staan uitkijken over de ontwakende stad, toen hij wat verderop de gloeiende punt van een sigaret in het schemerduister zag zweven. De verschijning erachter was een opgewekte jonge vrouw met krullen zo zwart dat je er duizend sterreloze nachten uit kon spinnen. Zijn buurvrouw, zo bleek. Ze hadden zich aan elkaar voorgesteld om daarna zwijgzaam naast elkaar op de aftandse zitbank naar de zonsopgang te kijken. Het silhouet van de vuurtoren en de attracties op de boardwalk was net een houtskooltekening op een perzikkleurige achtergrond. Langzaam, als in een dag-droom, begonnen de details en de tinten zich te onderscheiden en toen de zon helemaal op was, namen ze afscheid.

‘Sorry, vergeet wat ik gezegd heb. Het was een slecht idee, veel te overhaast en...’

‘Nee.’ Rob schudde met zijn hoofd en greep haar pols vast. ‘Nee’, zei hij opnieuw. ‘Je hebt gelijk. Eigenlijk is het best een goed idee. Ik eh... ik wil graag bij je intrekken.’

Hij had meteen spijt, maar nu het uitgesproken was, kon hij niet meer terug. Wat bezielde hem toch? Was het medelijden? Of was hij echt zo wanhopig dat hij zich aan haar wilde vastklampen om in het altijd zonnige Californië aan zijn bestseller-in-woording te kunnen werken? Hij forceerde zijn mondhoeken tot het soort grimas dat je weleens ziet op schoolfoto’s waar het ongemak van afdruipt. Maar Ruth had niets in de gaten, daarvoor was ze te opgetogen. Ze vloog hem om de hals en in Robs hoofd gingen duizend alarmbellen af. Geen bad in haar appartement. Wat met al mijn spullen? Zal ik wel kunnen schrijven als zij daar rondloopt? Ik hoop dat ze me niet

verstikt, jesus, ze zal me verstikken. Waar ben ik in godsnaam mee bezig?

En toch voelde het heerlijk, die ranke armen die zich spinachtig om zijn lichaam sloten en de geur van haar zeepvrije, bezwete huid. Ze kuste hem, hij kuste haar terug en hij glimlachte, oprecht deze keer, niet alsof zijn gezicht ervan ging scheuren.

‘We moeten wel een aantal regels afspreken’, zei Ruth nadat ze zich uit hun omhelzing had losgemaakt.

Daar heb je het al, dacht hij. De spin had hem in haar web gelokt en nu hij erin verstrikt zat, ging ze hem verslinden. Kon het zijn dat het allemaal bij haar plan hoorde? Zij had immers de eerste stap gezet, twee dagen nadat ze elkaar op het dak ontmoet hadden. Bij het kruisen in de hal hadden ze elkaar begroet en zij had haar beklag gedaan over de huisbaas. Toen Rob ermee had ingestemd dat Uspensky inderdaad een klootzak was, moest ze grinniken. ‘Jij hebt een schattig accent’, had ze gezegd.

‘Welke regels?’

‘Simpele dingen.’

‘Ik luister.’

‘Je hoeft uiteraard geen huur te betalen.’

‘O, maar...’

‘Nee, dat wil ik niet. Als je maar geen rommel maakt en me helpt in het huishouden. Koken, wassen, dat soort dingen. Ik ga tenslotte hele dagen uit werken dus...’

‘Dat spreekt voor zich’, zei hij volmondig. Hoewel het inderdaad erg redelijk klonk, bezorgde haar voorstel hem meteen een wrang gevoel. Hun prille relatie kreeg zomaar een hiërarchisch karakter waarin hij duidelijk aan het kortste eind trok. Was ze trouwens vergeten dat hij een boek te schrijven had?

‘Wat doen we dan met al mijn spullen en mijn filmcollectie?’ vroeg hij.

Ruth zuchtte. Ze haalde veelzeggend haar schouders op. Dat was gek, want tijdens hun eerste afspraakje had ze hem om filmtips voor Halloween gevraagd, wat hem de indruk had gegeven dat ze geïnteresseerd was in zijn passie, maar hij was er al snel achter gekomen dat ze hem leuk vond ondanks die eigenaardigheid, niet dankzij. Zo had hij tijdens een uitstapje met haar vriendinnen honderduit over zijn favoriete scène uit *The Texas Chain Saw Massacre* gepraat, waarop Ruth enigszins beschaamd met haar ogen had gerold. Ze scheen bovendien niet te kunnen begrijpen dat hij ‘zo’n kerel was die films verzamelde’, want waarom zou je een film twee keer bekijken?

‘Bedoel je dat ze weg moeten?’ Onbewust keek hij naar de dubbele, op maat gemaakte wandkast waarin zijn films volgens subgenre ondergebracht waren. De kannibalenfilms bij de kannibalenfilms, seriemoordenaars bij seriemoordenaars, zombies bij zombies. Alles wat in meer of mindere mate occult was bij occult. Enzovoort.

‘Je kan ze toch altijd streamen?’

Nu was het zijn beurt om te zuchten. Ze snapte er niks van. Hij bezat zeldzame exemplaren die je nergens kon streamen, die zelfs nergens meer te koop waren, tenzij je er op eBay honderden dollars voor neertelde. In dat opzicht beschouwde hij zichzelf niet zozeer als een verzamelaar, maar eerder als een curator. Iemand moest ervoor zorgen dat die stukjes filmgeschiedenis niet verloren gingen. Hij schudde driftig met zijn hoofd. Was ze echt van plan hem te laten kiezen?

‘Ik wil niet streamen.’ Hij wist hoe kinderachtig dat klonk.

‘Je hoeft nu niet te beslissen’, zei ze. ‘Zolang je maar weet dat ik van je hou.’

Ziedaar, de spin had toegeslagen. Rob wist niet wat te zeggen. In zijn hoofd ontstond een bizarre film van Leatherface met zijn voorhamer die door zijn masker heen krijste dat hij van hem hield. De nachtmerrie bleef zich maar herhalen en hij opende zijn mond om er een einde aan te maken, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Op dat moment wist hij dat hij met haar voorstel zou instemmen, hij kreeg het alleen nog niet gezegd. Hij slikte. Hij graaide op de tafel naar zijn lege kop koffie, op zoek naar houvast, maar hij stootte hem over de rand. Het geluid van de scherven trok hem weer de realiteit in. Toen zei hij datgene waarvan hij nooit verwacht had dat hij het over zijn lippen zou krijgen: 'Ik ook van jou.'

De volgende ochtend zei hij zijn huurcontract op, verhuisde al een deel van zijn spullen en liet een sleutel van Ruths appartement bijmaken. In dat van hem stonden nog al zijn meubels en zijn filmverzameling, want daar was bij Ruth geen plaats meer voor. Hij had nog tot het eind van deze week om zijn sleutel aan de huisbaas te overhandigen.

's Middags gingen ze naar de boardwalk om deze belangrijke gebeurtenis te vieren. De zon stond hoog aan de hemel en de lucht had de kleur van een zwembad. Ze aten ijsjes en gingen twee keer achter elkaar in de achtbaan. Daarna maakten ze een strandwandeling. Ze liepen als een pas verloofd stel hand in hand op blote voeten in de branding. Twee meisjes die hen passeerden verspreidden de heerlijke geur van zonnebrandolie en hoewel er amper wind stond, werd wat verderop in het water lesgegeven aan beginnende surfers, ongetwijfeld toeristen.

Iedereen had een zorgeloze glimlach op zijn gezicht. Rob daarentegen kon er maar niet mee stoppen zich af te vragen of de overeenkomst met Ruth nu wel of niet eerlijk was. Hij had gezegd dat hij van haar hield, maar was dat ook echt zo?

Wat betekende dat zelfs, ‘van iemand houden’? Ja, hij vond het fijn om tijd met haar door te brengen. Ja, hij vond haar aantrekkelijk. Ja, hij zou het jammer vinden als dat hier en nu ophield. Tegelijkertijd kon hij niet zeggen dat ze iets aan zijn essentie veranderde, of er iets aan toevoegde. Ze was gewoon een jonge vrouw met wie hij op dit moment zijn leven deelde.

Bij de pier zochten ze een plaatsje uit op het strand. Zij ging op haar rug liggen, hij bleef zitten en staaarde met de armen over zijn opgetrokken knieën naar een onbestemd punt aan de horizon. Hij schepte zand met zijn ene voet over de andere. Achter hen klonk het gejoel van mensen in de houten achtbaan.

‘Waarom hou je van mij?’ vroeg hij.

Ze richtte haar hoofd op, steunend op één elleboog. Twee seconden lang keek ze hem vertwijfeld aan. ‘Gekkerd. Wat een rare vraag.’

‘Nee, Ruth, dat is het níét. Het is geen rare vraag.’

Ze lachte. ‘Liefje, waarom zit je toch altijd zo te piekeren? Het is een heerlijke dag, geniet toch wat van de zon en de rust.’

Maar Rob kon niet genieten van de zon, en al zeker niet van de rust. Zijn huid was aan het verbranden en in zijn hoofd veroorzaakten allerlei gedachten een wervelstorm.

‘Serieus, ik wil het weten’, zei hij.

Ruth had zich omgedraaid. Ze lag nu op haar buik en zuchtte. ‘Vooruit dan. Ik hou van jou omdat... omdat... omdat er niemand anders is die me wil.’ Ze grinnikte om haar eigen grap. ‘Nu goed?’ Ze blies het zand van haar armen en sloot haar ogen tegen het felle zonlicht.

Daarmee was het gesprek beëindigd. Daar moest Rob het mee doen. Hij mompelde dat hij een duik ging nemen in de oceaan en kwam overeind. Wat verderop zat een groepje tieners

met een gettoblaster. Ze droegen felgekleurde zwemshorts en gaven een fles tequila door. Uit de luidsprekers schalde 'Gosh' van Jamie xx. De melodie van dat nummer had iets weemoedigs, iets wat in het verlengde lag van hoe Rob zich voelde. Hij vertraagde zelfs zijn pas om er langer naar te kunnen luisteren.

Eenmaal onder water vergat hij zijn gewicht, vergat hij alles wat hem dwarszat.